

КОМІСІЯ ДОСЛІДЖЕННЯ ГОЛОДУ ПОТРЕБУЄ ДОПОМОГИ

Вашингтон. — Як інформують Комісія дослідження голоду в роках 1932-33, появився вже друком перший том переслухання свідків, які Комісія перевела в 1986 році. Досі комісія збрала понад 200 свідчень, які будуть опубліковані.

Згідно із схваленням законом про праці Комісії дослідження причин і наслідків Великого голоду, всі звіти цієї комісії мусять бути в Конгресі не пізніше як 23-го квітня 1988 року.

Однак існує тепер велика небезпека, що комісія не зможе закінчити своїх праць, бо як інформують з початкової суми 382,000 доларів, залишилася вже тільки незначна сума, яка не зможе втримати працю комісії навіть до кінця того року.

Тому дирекція звертається зі закликом до всіх українців, кому праця комісії дослідження Великого голоду є близькою, щоб поспішили зі своїми пожертвами на ту ціль.

Попищення американо-українських кіл, як також ціле громадянство, про історичну правду Великого голоду в Україні тепер особливо важне, коли зі

Київські пропагандисти продовжують напади на УКЦеркву

Київ. — Коментатор Київського радіо, покликаючись на офіційні совєтські джерела, а найбільше на пресоє агентство ТАСС і статті в пресі, назвав завуальованих католиків на Батьківщині в справі легалізації діяльності УКЦеркви, „псевдодокладом“, „видажкою католиків-уніятів за кордоном“, „пропагандивним маневром ватиканських кіл“.

Очевидно, радіо нарікає на „деінформацію“ Йосифа Тереля, який у вересні прибув з родиною на Захід, мовляв, „він все це сам вигадав“ і „передав закордонним ворожбунтам до Совєтського Союзу центром“ у формі офіційного документа п.з. „Хроніка УКЦеркви“. Тереля, за словами Київського радіо, „дарний злощасливчик“, за „все своє життя працював лише кілька місяців“, а маючи 19 років, разом з братом Борисом, викрав у Свєтлії кілька малокаліберних гвин

ВЛАДИКА В. ЛОСТЕН ВСЕЦІЛО ПІДТРИМУЄ ІДЕЮ ВЕЛИКОГО КОНЦЕРТУ В НЬО-ЙОРКУ

На авдієнції у Владика В. Лостена (зліва): В. Вишневецький, М. Андріюк, Я. Снлик, Владика В. Лостен, Н. Матківська, д-р З. Матківський і д-р Ю. Солтис. (Фото: ред. З. Снлик)

Стемфорд, Конн. — Владика Василь Лостен, заслухавши розповідь представників Фонду ім. Мазепи, Крайового Комітету Тисячоліття Християнства в Україні, про запланований на неділю, 14-го лютого 1988 року, величавий концерт української релігійної музики в Ейвері Фішер Голл у Лінкольн Центрі в Нью-Йорку, всецільно підтримує цей задум і уді

лив благословення на його успіх.

Владика Лостен прийняв семичленну делегацію на авдієнції тут у п'ятницю, 23-го жовтня ц.р. Присутніми були: від Фонду ім. Мазепи її голова д-р Зенон Матківський, його дружина Надя, Марта Андріюк і Яра Снлик, від Крайового Комітету його голова д-р Юрій Солтис і заступник Вячеслав Вишневецький та

ПАТРІАРХ М. ЛЮБАЧІВСЬКИЙ ПРОСТЯГАЄ РУКУ ПРИМИРЕННЯ

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Як повідомляє агентство Ассошіейтед Пресс та одночасно німецька і американська преса у Ватикані опубліковано промову Кардинала і Патріарха Української Католицької Церкви Мирослава Івана Любачівського, виголошену у п'ятницю, 6-го листопада ц.р., з нагоди 40-річчя заснування організації Церква в Потребі.

Згідно із перекладом з італійської мови, Кардинал Любачівський сказав: „Іду чи слідами Христового Духа, простягаємо нашу руку прощення, примирення і любови до російського народу і московського патріархату. Повторяємо, як і в нашому примиренні із польським народом, слова Христові: „Простіть, як і ми прощаємо“ (Матей 6:12).“

Ми всі брати у Христі, шануймо один одного, навічміся жити разом свідомі, що нас єднає ця сама віра нашого Спасителя. Марія Мати Божа так сильно в'яже нас у нашій релігійній традиції, що допоможе нам побороти усі труднощі на дорозі єдності для спасення наших народів“.

Рівночасно на запитання преси, Кардинал і Патріарх М. Любачівський заявив: „Найбільший дар з нагоди 1000-річчя Хрищення Київської Русі був би тоді, коли б я міг відслужити Святу Літургію у моїй катедрі у Львові“.

Відома українська танцювальна група „Волошки“ влаштує в суботу, 21-го листопада ц.р. в просторих приміщеннях Українського Освітньо-Культурного Центру, при 700 Сідар роуд, осінній бал. Початок о год. 9-й вечора до мелодійних звуків оркестри „Водограй“.

Під час балу також виступить ансамбль „Волошки“ і бавитиме публіку виведенням своїх танків. Вступ

Муджагедіни не хочуть співпрацювати з комуністами

Вашингтон. — У четвер, 12-го листопада, президент Рональд Реген зустрівся з керівниками афганського руху опору, в групу яких входить голова Ісламського союзу муджагедінів Афганістану Юніс Галіс.

Президент неодноразово заявляв, що не має наміру давати повстанцям ніяких політичних рекомендацій відносно їх можливої домовленості з комуністичним урядом Афганістану. Однак, як пише кореспондент газети „Нью Йорк Таймс“ Дейвід Шпілер, у Вашингтоні вважають, що муджагедіни будуть мусіти вступити в переговори з комуністами, особливо якщо Москва встановить графік виведення своїх окупаційних військ по тих термінах, які задовольняють

58 відсотків опитаних за вилі, що політичний компроміс з кабульським режимом означає би відмову від принципів джихаду (святий війни мусульманів).

Непрямі переговори про Афганістан покищо не вийшли з мертвої точки. Совєтський Союз формально погоджується вивести війська, але вимагає відмови З'єднаних Штатів від допомоги повстанцям і зформування перехідного уряду. ЗСА в свою чергу заявляють, що припинять допомогу муджагедінам лише після того, як останній совєтський вояк залишить афганську землю.

На зустрічі з керівниками афганського руху опору Президент запевнив борш за свободу, що З'єднані Штати мають намір продовжувати допомогу до того часу, поки совєтські війська не виступлять з Афганістану.

Р. Реген ще раз нагадав Михайлові Горбачову, що совєтсько-американські відносини в багатьох випадках залежать від розвитку подій в Афганістані.

МАТУРАЛЬНА ЗАБАВА

Клівленд, Огайо. — Тут в приміщенні Астродом в Пармі, при 5720 Стейт роуд Т-во „Рідна Школа“ влаштує в суботу, 28-го листопада ц.р., традиційну матуральну забаву. Початок о год. 7-й вечора, а представлення багатьох совєтських військових старшин, включно з міністром оборони СССР „Руст“, на думку французького мільйонера, уособлює три речі: свободу, мир і перемогу приватної ініціативи“.

КОМАНДАНТ ТРАВНІКІВ НЕ МАВ НІЧОГО БОЯТИСЬ

НІМЕЦЬКИЙ ПРАВНИК НА ПРОЦЕСІ І. ДЕМ'ЯНЮКА ОПРОКИДУЄ СВИДЧЕННЯ ПРОКУРАТУРИ

Єрусалим, Ізраїль (АН-ЧЕЙН, тел.). — Німецький правник Гец Польцайн ствердив тут у четвер, 12-го листопада, що командуючий старшина у таборі в Травніках, Курт Штрайбель, який заперечив в 1983 році, що підписував згодатку виказ-ку Івана Дем'янюка, не мав чого боятись, бо згідно з німецькими законами його не могли другий раз судити.

Прокуратура того дня відмовилась від перепитування свідка, тому сесія тривала тільки дві години.

„Ми розуміємо юридичну логіку, згідно з якою Штрайбель був оправданий в Німеччині і не маємо запитів“, — сказав прокуратор Міхаель Шакед.

Опитуваний оборонцем Йораном Шефтелем Г. Польцайн вказав на статтю ч. 362 Карного кодексу Західної Німеччини, зокрема

точку 4, в якій сказано, що поновне оскарження будь-якої особи, після її попереднього звільнення з вини, можливе тільки тоді, коли ця особа добровільно признається до всіх ранішніх оскаржень. Від 1949 року в Західній Німеччині не було ані одного випадку примінення цієї статті.

Як відомо, свідок прокуратури Габріел стверджував, що Штрайбель боявся призна-ти, що підписував виказ-ку (він також сказав, що віколи такого документу не бачив), бо його могли судити. Польцайн заперечив це

своїм свідченням. Як виявилось на вступі, Г. Польцайн, 73-літній правник з довголітнім досвідом в ділянці інвестицій, був одним з тих дослідників, які знайшли документи на оправдання Франка Валюса з Чикаго, якого ОСІ, маючи 11 „очевидців“, обвинувачувало у катуванні жидів в Кельсах. Це виявилось неправдою, коли знайдено документи і свідки, що Валюс працював на фармах в Німеччині під час Другої світової війни.

З уваги на причетність Польцайна до оборони Валюса, Й. Шефтель хотів перепитати його в справі рішення цього суду, але головний суддя Дов Левін заборонив, вважаючи, що справа Валюса не має відношення до справи Дем'янюка.

Шефтелеві, однак, ще раз вдалось встановити, що підпис Тойфеля на виказі неспівмірний з його тодішньою рангою, бо на раніше виданий виказі його ранга вища, а історик встановив, що коли 19-го липня 1942 року до Травніків приїхав Гімлер, він підписав ранзі сесія Тойфеля. З виказок з СССР виходить, що Тойфеля знижено в ранзі. Отож є серйозні сумніви щодо виказів.

На цьому сесію закінчено, а в понеділок має свідчити голландський психолог Ф. Ваггонер.

У СВІТІ

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ТИСК 3 усіх сторін, іранські екстремісти продовжують обстрілювати чужинські олівині танкери, які пливають Перською затокою. В середу, 11-го листопада, іранці обстріляли з мінометів і тяжких скорострільних японських олівиних танкер який плував під панамським прапором. Напад було виконано тоді, як танкер наближався до Ормузьського проливу. Танкер тільки легко був пошкоджений, а малий вогонь на горі біля будки капітана погасили самі моряки. Японський уряд внів формальний протест до іранського уряду, а також вручив протестну ноту іранському амбасадорові в Токіо.

ВИСТУПАЮЧИ В СЕРЕДУ, 11-го листопада ц.р., у Вашингтоні на конференції асамблеї Організації американських держав, президент Нікарагуа Даниель Ортега заявив, що його уряд має намір сповнити на 100 відсотків усі передумови гауемальського договору, підписаного п'ятьма центрально-американськими державами. Крім того Ортега різко критикував З'єднані Штати Америки і обвинуватив Адміністрацію президента Рональда Регена, що вона веде обструкційну політику та підтримує громадянські війни в центрально-американських країнах.

Натомість Адольфо Кальєро, один з керівників руху спротиву в Нікарагуа, домагався від Ортеги негайного заочаткування переговорів з контраст і гарантії для усіх повстанців в часі перемир'я.

ПОІНФОРМОВАНІ кола в Москві переконані, що генеральний секретар ЦК КПСС Михайл Горбачов, приїхавши 7-го грудня ц.р. до З'єднаних Штатів Америки на чергову вершинну конференцію з президентом Рональдом Регеном, продовжить своє перебування в Америці і замість трьох днів задержиться тут принаймні 10 днів. Крім зустрічі з Президентом і членами його кабінету, переговорах, підписанні договору про відтягнення ракет середнього і близького засягу з Центральної, Східної і Західної Європи, участі в парадній вечері в його честь, він хотів би ще зустрінутись з представниками великих американських компаній, фінансовими спеціалістами і оглянути бодай одну велику американську фарму. Під першірню пору говориться тільки про ті три дні перебування і тільки у Вашингтоні, але згідно з інформаціями кореспондента газети „Вашингтон Пост“ Гері Лі, дружина генерального секретаря Раїса і багато його найближчих співробітників дораджують йому продовжити перебування в ЗСА.

ПІСЛЯ ОФІЦІЙНОГО ПРИЙНЯТТЯ у Білому Домі президента Ізраїля Хаїма Герцога і розмов з президентом Рональдом Регеном, високий гість виступив на спільній сесії Конгресу ЗСА і там він підкреслював, що американсько-ізраїльська співпраця має особливий характер і про це повинні пам'ятати американські й ізраїльські політики. Він подякував ЗСА за підтримку резолюції в ООН, якою противники Ізраїля хотіли порівняти сіонізм до расизму тим самим засудити Ізраїль.

ФРАНЦУЗЬКИЙ МІЛЬЙОНЕР Поль-Дю Сулієр, автор багатьох повістей й інших книжок про французьку еліту, купив спортивний літак „Сессна“, на якому молодий західно-німецький летун Матіас Руст, передетвіши фіняндсько-совєтський кордон, приземлився на Червоній площі в Москві, викликавши сенсацію у світі і звільнення багатьох совєтських військових старшин, включно з міністром оборони СССР „Руст“, на думку французького мільйонера, уособлює три речі: свободу, мир і перемогу приватної ініціативи“.

ДО ЗУСТРІЧІ Д. ОРТЕГІ З ПРЕЗИДЕНТОМ Р. РЕГЕНОМ НЕ ДІЙШЛО

Вашингтон. — Президент Нікарагуа Даниель Ортега Сааведра був у Вашингтоні у зв'язку із сесією Організації американських держав, на якій він виголосив довшу промову, заторкуючи в ній різні аспекти замирення в Центральній Америці, а зокрема припинення громадянської війни в Нікарагуа й Ель Сальвадорі. Очевидно, він повторив свою давню вимогу розпочати безпосередні переговори урядів Нікарагуа і З'єднаних Штатів Америки, критикував політику Адміністрації президента Рональда Регена і при тому обіцяв, що його країна виповнить на 100 відсотків точки договору підписаного п'ятьма центрально-американськими державами в Гватемалі, але для цього він потребує більше часу.

Не зважаючи на його критичні нотки в промові, багатові політиків, взявши до уваги ранішу заяву Р. Регена, яку він склав під час виголошення промови на цьому ж самому форумі кілька днів раніше, деякі законодавці ЗСА і політики центрально-американських держав надіялись, що президент Р. Реген, використовуючи добру нагоду, прийме на авдієнції Д. Ортегу і тим самим започаткує новий діалог між ЗСА й Нікарагуа, створюючи нову атмосферу у переговорах. Провідні демократи навіть надіялись, що під час розмови можна і треба було порушити ще раз справу потреби безпосередніх переговорів самостійності з керівниками повстанського визвольного руху контраст.

Іншої думки був сам президент Р. Реген і його найближчі дорадники, які вважали нижче честі зустрічатися з людиною, політичним авантюристом, який ще

недавно на форумі сесії Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй і тепер на конференції Організації американських держав вважав за потрібне розправитись з політикою ЗСА і особисто з Президентом країни тільки за те, що він всецільно підтримує повстанський рух і не бажає допустити до поширення комуністичних впливів в Центральній Америці, тобто не бажає бачити комуністичних баз перед порогом ЗСА.

Цілком інакше поступили деякі демократи. Спікер Палати Репрезентантів Джим Райт, демократ з Тексасу, який вважав, що без втручання ЗСА не можна буде поладити справи замирення в Нікарагуа й Ель Сальвадорі, прийняв на розмові Д. Ортегу, дискутував з ним різні аспекти замирення, але він також не відмовився прийняти і вислухати аргументів представника контраст, ще заки до Вашингтону приїхав фактичний посередник між самостійними контраст примас Нікарагуа кардинал Мігуель Обандо і Браво, посередництво якого визнало обидві сторони.

Роль спікера Палати Репрезентантів Дж. Райта легко, але рішучо, скритикували представники Державного департаменту натякуючи, що він безпосередньо вміщується до закордонної політики, доменні цього ж Департаменту. „У такій ситуації не треба виключати помилок, бо за діло вписались некомпетентні люди“. Демонстрували по вулицях Вашингтону з Д. Ортегою також демократичний сенатор з Коннектикута Крістофер Дадд та інші ліберали, поведінку яких також скритикував Державним департамент.

В АМЕРИЦІ

В АМЕРИЦІ

В АМЕРИЦІ

В АМЕРИЦІ

В АМЕРИЦІ

В АМЕРИЦІ

В АМЕРИЦІ

В АМЕРИЦІ

В АМЕРИЦІ

В АМЕРИЦІ

В АМЕРИЦІ

СВОБОДА

FOUNDED 1983

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda: (201) 434-0237 UNIA: (201) 451-2200
Subscription: 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00
UNA members 1 year — \$15.00. Change of address — \$1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік \$40.00, на півроку — \$22.00, на 3 місяці — \$12.00
Для членів УНСОЮ \$15.00 річно. За кожну зміну адреси — \$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Небезпечні експерименти

Міжнародний інститут стратегічних студій у Лондоні, Великобританія, опублікував минулого тижня річне звітання, у якому звертає увагу країнам Заходу, а в першу чергу З'єднаним Штатам Америки і членським державам Північно-Атлантичного оборонного Союзу (НАТО) на небезпеку раптового роззброєння і зменшення фондів на дослідження в технологічній зброєвій ділянці, що може, очевидно, випасти на користь комуністично-московської імперії, яка ще не дала доказів закінчення експансії і поширення советської гегемонії на інші країни світу.

Яскравими прикладами цієї експансії Москви є Афганістан, Нікарагуа, Ангола, Етіопія та багато інших країн, що їх советські імперіалісти поневолюють, не зважаючи на внутрішню метушню і заповіджені генерком Михайлом Горбачовим зміни в економіці та започаткування політики "гласності". Крім голосної урядової пропаганди і найвагомішого захоплення деяких західних лібералів, які свою теорію оцінки СРСР будують на пропагандивних засадах, зручно підставляючи Московію через свою п'яту і шосту колону в поодинокі країни вільного світу, конкретних познач якось лібералізації нема, за винятком деяких голосів у пресі.

Тільки в минулому році, — говориться у звітному доповіді інституту, — советські повітряні сили отримали понад 300 джетохвіх літаків-переслідувачів типу МіГ-29 і МіГ-31. Ці літаки дуже ефективно можуть атакувати літаючі низько об'єкти, гелікоптери, розвідчі літаки, ракети близького засягу тощо, а також можуть бути небезпечними для американських бомбовиків Б-52 і новішого типу Б-1, які, звичайно, у випадку війни літають групами.

Крім того СРСР систематично модернізує свої атомові підводні човни, тоді коли багато країн Заходу вже починають зменшувати свої оборонні бюджети, крім Франції, у зв'язку з американсько-советськими переговорами в Женеві про редукцію нуклеарної стратегічної зброї принаймні на 50 відсотків і виведення з Центральної, Східної і Західної Європи ракет середнього і близького засягу з атомовими боеголовками.

Треба припускати, що після підписання договору між ЗСА і СССР'ї третьої зустрічі на вершині між советським керівником М. Горбачовим і президентом ЗСА Роналдом Рейганом у Вашингтоні, розпочнуться переговори про ліквідацію тактичної нуклеарної зброї, основного середника оборони, який може зупинити советські танки, які, у випадку агресії, тисячами залетять на Західну Європу, перед чим, до речі, перестерігає європейських політиків Міністер оборони Франції Андре Жиро.

Директор Інституту стратегічних студій Франсуа Гейсбурґ особливо зазначає в звітній над дивною, на його думку, позицією, яку займають до справи советської воєнної загрози деякі країни НАТО. За словами Гейсбурґа, наполеглива вимога Іспанії закрити на своїй території усі, у першу чергу летунські американські бази, не може не викликати здивування і підозри, бо єдиною ціллю цих летунських баз є оборона Західної Європи від існуючої небезпеки комуністично-московської імперії.

Е також інші показники небезпеки советської агресії і поширення комунізму в світі, про які чомусь так мало пишеться у західних газетах. Наприклад, за підрахунками американської військової розвідки советські відправили в минулому році до Анголи таку масу різноманітної зброї, якою можна озброїти армію трьох-чотирьох середньої величини держав. За урядування в Кремлі М. Горбачова ця допомога для Анголи зросла у три рази. Тому багато західних політичних аналітиків зазначають, що в Захід не перетягнув часом струни і не маршує скорими кроками до політики детанту, повторюючи помилки політичного і зброєвого порядку в 1970-их роках, а советська політика "гласності" чи не є часом старою системою пропагандивного обману, дезінформації на внутрішньому і зовнішньому відтинках.

У ПОНЕДІЛОК, 9-ГО листопада, советське пресове агентство ТАСС передало інтерв'ю з міністром юстиції СССР Борисом Кравцовим, який розказав кореспонденту, що комісія, яка займається поправкою головного кримінального кодексу, на який в майбутньому будуть впровадити усі реформи СССР, запропонувала низку змін, між ними зняття з програми покарання справу внутрішнього засланця, зменшення максимального покарання з 15-ох до 10-ох років, точні визначення, які саме злочини караються смертним вироком і припинити адміністративну висилку осіб чи цілих груп у віддалені райони Советського Союзу без виразного рішення суду.

Коли будь-хто познайомиться доосновніше з писаннями проф. Арнона Софери, чільного експерта у демографічних справах, а водночас керівника на факультеті від наукових соціальних студій у університеті в Гаїфі — готовий набратися від нього ще й окремого признання за його правдивість та одверте проказування сучасної дійсності в Ізраїлі.

„Ми — твердять проф. Софери — ідемо назустріч не однієї з проблем Ізраїлю, а скоріше, „бінаціональній ізраїльській державі“... Проф. Софери наголошує, що критичне, об'єктивне і глибоке наукове проаналізування та пізнання, минулого і сучасного, а зокрема цього найбільшого оточення, в „якому рішатиметься, вельми вагома, наша національна доля. Воно, начебто на свій лад, зближує і робить існування наших сусідів арабів, не лише більше зрозумілими, але й збільшує докорінно розуміння історичної суті. Що араби та ізраїльці, хоч і мають спільну історію та живуть у постійному перемішанні, але на самому ділі — то вони начебто, і незнані одні одним...“

„Центральна проблема, яка станаула на повен ріст перед нами, це понадмірний і прискіпливий пріорит арабського населення і, він становить та висовує саме найосновніші політичне питання: як нам слід розглядати демографічні проблеми в окупованих Ізраїлем територіях, а зокрема, який характер матиме ізраїльська держава напочатку вже недалекого ХХІ сторіччя?...“

Під таким наголовком появилася передовиця автора-гостя у „Psychiatric News“, офіційної Американської психіатричної асоціації, з 16-го жовтня 1987 року. Автор цієї передовиці — д-р Анатоль Корягін, психіатр у Харкові, відомий борець за людські права, зокрема неустрашимий опонент зловживання психіатрії. Він довголітній в'язень советських тюрем та таборів праці, якому під натиском публічної опінії дозволено виїхати з советів до Швейцарії.

Д-р Корягін критикує намагання теперішньої голови Світової психіатричної асоціації та деяких американських психіатрів привертати членство у асоціації так званому Профспілковому Товариству Неврологів та Психіатрів Советського Союзу.

Д-р Корягін стверджує, що советська психіатрія надалі репрезентує і нею керують ті самі лікарі, що протягом 16-ти років вживали психіатрію для побороювання інакості та рівночасно заперечували факт зловживання психіатрії в СССР. Судячи належать в першій мірі Г. Морозов, М. Вартаганян та М. Тальтсе. Для підтвердження факту зловживання психіатрією в СССР д-р Корягін подає випадки, котрі говорять самі за себе: у першому випадку йдеться про подружжя Зінаїду й Олександра Кутявних із Волгограду (кол. Сталинград). Вони критикували корупцію у Міністерстві освіти у їхньому місті і приїхали до Москви, щоб роз-

Ярослав Курдидик

АРАБИ ЗАГРОЖУЮТЬ ІЗРАЇЛІВІ „ЖИДІВСЬКИМ АПАРТЕЇДОМ“

Для прикладу за статистикою, що її подають достовірні демографічні джерела Ізраїлю, виявляється, що за 12-15 років Ізраїль буде у розцінювальних демографічних умовах бінаціонального державою.

Це було перший раз у 1985 році, що загальне число арабських дітей у віці до четвертого року життя в Ізраїлі, враховуючи теж Західний бік Йордану і територію Гази, був більший, від загального числа жидівських дітей, теж до четвертого року — 378,000 арабських і 365,000 жидівських дітей.

Починаючи з цього року, у якому родина з десятима дітьми трапляється доволі часто. Діється теж нерідко, що дещо заможніші араби, які мають по дві-три жінки (мусульманське виробництво дозволяє на полігамію) — мають по 26 і більше дітей.

Міжнародні демографічні і політичні речники заявляють, що коли цей темп арабського приросту протриває далі, то тоді Ізраїль буде примушений поширити право на голосування в окупованих територіях, але і таким чином взяти отой ризик, що араби переберуть з бігом часу владу у

свої руки. Або з другого боку позбавити їх такого права, однак тоді постає загроза, що розцінюючи на довшу мету — Ізраїль готовий найтися у такому самому політичному скрутному положенні, яке маєтсья у Південній Африканській Республіці — тобто, що ізраїльці зважуватимуть зовсім свою владу створивши таким робом, своєрідний „ізраїльський апартеїд“...“

Центральне історичне бюро Ізраїлю подає, що у 1985 році жило 3,52 мільйонів жидів в Ізраїлі і на окупованих територіях, або уточнюючи, 62,8 відс. населення. Це було: 749,000 ізраїльських арабів, 813,000 на Західній стороні Йордану і 526,000 арабів у смузі Гази.

Але водночас, ці цифри починають доволі нагло змінюватися. Згідно з цифрами статистичного бюро, у 1985 році, нормальний приріст жидів у Ізраїлі був 21,6 відсотка, під час коли араби в Ізраїлі мали 34,9, арабів на Західному березі Йордану 41, а арабів у смузі Гази 46,6 відсотка, або у двох стільки, як ізраїльці.

Професор Софери бере до уваги пересічні коливання вниз і вгору і з цього робить висновки, що посягає у 2000-річчя. Як не як, але виходить, що араби матимуть

уже вкортці майже половину населення. При тому слід зокрема підкреслити, що вище згадане статистичне бюро, де починаючи від 1950 року і всі дані, які наводять проф. Софери, є вірогідні.

У своїх писаннях Софери наводить теж ще й інші знаменні статистичні цифри: В Голандській Висоті жиди все ще є в меншості — 38 до 62 відс. В районі Галилеї Північного Ізраїлю, араби становлять 52 відс. А в Негеві, арабські бедуїни мають подавляючу більшість, за винятком міст.

На Західному березі Йордану араби перевищують жидів числом 813,000 до 60,000, а в Газі 526,000 до 2,000 жидів. На самому ділі виявляється, що абсолютну жидівську більшість мають такі міста, як Тель Авів, Гаїфа, Єрусалим, Тиберія, Гадара, Нагарія і Натая. Але водночас висовуються твердження, що населення цих більших міських скупчень, створене факт і впливає на формування політики ізраїльців і палестинців.

Не лише на Західному боці Йордану, але в загальному палестинському розціненні, у найвищих військових колах проходить „парасольна війна“, в якій „парасольники“ поволи але консервативно перемагають прихильників крісів і більш військового вигляду. Правда, коли адмірал флоту „піддався“, він поклав певні передумови: що члени його військових частин можуть носити лише чорні парасолі і це в лівій руці, щоб могли правую рукою віддавати військовий салют, що не можна і парасолом підпирати, що не можна носити їх, коли вони маршують у військових рядах.

Коли ми читали цю вістку, важко було не сміятися із цього „важливого“ рішення, яке, немов на гум, проголошено офіційно в „Дені ветерана“. Здається, що таке можливе лише в Америці — бо чи уявляється собі, дорожчі читачі, наприклад, німецьких чи советських воєнків із парасолями? Важко нам також уявити собі американських моряків із їхніми трохи широкими штанами та приля-

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про парасоль і кріс

У середу, саме у „Дені ветерана“, коли ціла Америка шанує своїх учасників усіх воєнних починів, у „Нью Йорк Таймс“ ми знайшли дуже цікаву вістку. Після двадцяти років дискусій американський адмірал флоту К.А. Трост вирішив, що члени флоту можуть носити парасолі, навіть коли вони у військових одностроях.

Перед двома роками, коли подібну справу розглядало начальство американської армії, командуючий армією генерал Джон Вільямс заявив, що так дорого, як він є на цьому пості, члени армії не будуть носити парасолі.

Показується, однак, що летуни мали дозвіл на парасолі вже раніше, це заки їх мали члени флоту, і були „піонерами“ в цій ділянці поміж усіми військовими частинами.

Як бачимо, досі тихо і захована перед бистрим очима американських журналістів, у найвищих військових колах проходить „парасольна війна“, в якій „парасольники“ поволи але консервативно перемагають прихильників крісів і більш військового вигляду.

Правда, коли адмірал флоту „піддався“, він поклав певні передумови: що члени його військових частин можуть носити лише чорні парасолі і це в лівій руці, щоб могли правую рукою віддавати військовий салют, що не можна і парасолом підпирати, що не можна носити їх, коли вони маршують у військових рядах.

Коли ми читали цю вістку, важко було не сміятися із цього „важливого“ рішення, яке, немов на гум, проголошено офіційно в „Дені ветерана“. Здається, що таке можливе лише в Америці — бо чи уявляється собі, дорожчі читачі, наприклад, німецьких чи советських воєнків із парасолями? Важко нам також уявити собі американських моряків із їхніми трохи широкими штанами та приля-

галі неможливо поповнити самогубство в психіатричній лікарні, вискакуючи з вікна з кімнати-палати, де держать пацієнтів з гострим захворюванням (тобто — буйних), тому що там дуже пильно наглядають. Крім того, на думку д-ра Корягіна, розмір поранень, згідно із звітом патолога (coroner), є більш як підозрілим.

Д-р Корягін апелює до психіатрів вільного світу допомогти Кутявним у їхньому намаганні піддати оглядові вільних психіатрів, призначених Світовою Організацією Здоров'я, щоб вирішити-решт усунути із себе тавро психічної хвороби. Він також вважає, що психіатри вільного світу повинні висловити свою стурбованість справою Міронова та вимагати від советських лікарських кругів повного висвітлення цієї справи. На думку д-ра Корягіна, світова лікарська опінія, Комісія для Людських Прав при Об'єднаних Націях та Гельсінкська Комісія повинні знати про те, що в час дуже розголошеної „перестройки“ і „гласності“ в СССР і надалі надживають психіатрію для заглушення критики советської системи.

Д-р Корягін кінчає вимогою до Світової Психіатричної Асоціації розпочати акцію у вищезгаданих випадках, згідно із духом „Гаванської Декларації“, що була проголошена в час Конгресу АПА в Голандію 1977 р., коли висловлено советській психіатрії догану за надужиття психіатричної медичної науки для поліційних цілей.

Микола Щербак

Біля Базару

Поля в снігах... Ні шляху, ні мого... Хурдига не жале змерзлий крил. Жбуряє снігом, і вихри, і віс. Під сірим обрисом Житомир далені — Яке життя там і який там мир? — Задиханий завирюх вир... Де ви поділись, повноводі ріки? — Усе, усе закотре навкіс... Де ти, дівчине, стівче джерело? — Усе замерзло, снігом замело... Нема нічого... Хмари, мов пом'яті. І вітряки, неначе розп'яті — Овідні знаки долі і хрестів, Та вітру в полі похоронний спів...

Зірнече, блиснє! Весно, зашуми! Хай загуркоче буря та громи. А не вояками вноча зав'яз... Хай розцвіте воєнним світлом мрія. Немов гриміця з потемних хмар, Як і тоді, коли палав Базар!

(Зі збірки „Пахоці Суцвітми“)

Ірота Лебідь-Винницька

3 ПОДОРОЖНЬОГО ЗАПИСНИКА

IX.

Від п'ятниці 11-го вересня до неділі 13-го вересня

Ріка Янзи — довжиною 6,300 кілометрів. Вона збирає води багатьох рік Китаю та несе їх до Східного Китайського моря. Своєю руслом Янзи перетинає гірські хребти і творить незрівняної краси яри. Вже першого дня плави в'їзимо в цю частину, що її китайці називають горлом Янзи. Цілий другий день плави насолоджуємося небуденної красою природи. З обох боків ріки спинаються вгору стрімкі береги. Маєстатичність цієї частини долини Янзи можна порівняти лише з величчю долини Колорада, Великим Каньоном.

Красиви незвичайно мальовничі. Як волосинки-тоненькі стежинки в'ються по стрімких схилах до самітих спадинах, що тутяться до узбіччя гори. Гірські водоспади спадають білими серпанками по зелених плечах гір. По горах тераси, на яких росте збіжжя, яри, де-не-де ходять худоба і перескакує кізка. До берега причалені човники та вітрильники. Вири бувають довкола нашого корабля немов протинаються, що ми своєю присутністю порушуємо тишу природи. Ріка крутиться, виминає гори і за кожним закрутом відкриває перед нашими очима все красивіший, цікавіший, інший краєвид.

Попри природну красу — долини ріки Янзи багата на легенди, китайський фольклор та історичні пам'ятки. Тут в горах давно колись розвивався таємний. На вершках гір видніють з тих часів святині — пагоди. Найвищий верх гір — Вуданг (1,600 метрів), згідно з давнім віруванням, підпірає небо. Дванадцять верхів гір Вуданг пов'язані з

легендою про 12 сестер, богинь, які зійшли з неба, щоб вилікувати добро творити, і так тут залишилися. Уже за наших часів, селяни, які живуть у горах буїм то, бачили мавпочоловіка, але від науковців він ховається.

Під вечір третього дня плави в'їзимо з казкового яру і плывемо широкою рікою; дощ сильно б'є об шибир, мряка огортає нас корабль, плаває ста монотонно. Перепливаємо через шлюзи і причалюємо в порті Вуган.

Понеділок 14-го вересня

Вуган — це колись китайського комунізму. Вуган відіграв важливу роль під час революції, тут багато пам'ятників героям і героїням революції. Та не тому ми сюди приїхали. Вуган є також великим центром сталеварства.

У Вугані ми є гостями Вуганського заводу заліза і сталі. Пріміщуємося у будинок для так званих чужоземних експертів. Перебувати тут будемо три дні. В програмі нашого перебування є оглядини сталеварні, а для мого мужа — ряд конференцій з інженерами та фахівцями сталеварної індустрії.

З туристичних атракцій сьогодні ідемо оглянути вежу Жовтневого журавля. Це одна із трьох славних веж у Китаї. Вежа ця оповита легендами, переказами. Китайські поети різних династій оспівували її у своїх творах. Вежа кілька разів потерпіла від пожежі, але її все відновлювано. Тепер вона є в дуже добром стані, є атракцією для туристів і для китайців на рівні з Китайським муром і Забороненим містом. Хмара людей синається по сходах, проходжиться по горах і всі навіпередики плують.

У наступних двох днях розпочає раз зблизська пригладжувати Китаєві, китайцям та їхньому способі життя, передумати все побачене та почуте та поробити висновки.

Вівторок 15-го вересня і середа 16-го вересня

Проходжюся вулицями Вугану і вже якось не разить

(Закінчення на стор. 3)

3 подорожнього...

(Закінчення зі стор. 2)

Не описувала я цього окремо, але в кожному місті ми відвідували більшість та менші крамниці включно з однією департаментовою крамницею в Бейжіні. В них і перед ними ми ніде не бачили черг, так характеристичних Советському Союзу.

Крамниці добре заосмотрені продуктами, що задоволюють усі потреби населення на тому примітивному економічному і естетичному рівні, на якому люди фактично живуть. У крамницях є одяг, взуття, теплі „фуфайки“, ліжка, фотелі, матраци, звісні силувачки, як рівно ж постіль, накривала й подушки. Все це низької якості і без смаку, як би пляново примітивне, однак всього є подостатком. Є також туалетні прибори, мило, рушники, щітки до зубів та паста, прибори до гоління (однак немає жіночих косметиків, ані санітарно-гігієнічних продуктів, не привезти їх зі собою це катастрофа). Рівно ж є багато радіоприймачів, телевізорів, звукозаписувачів та рахівниці.

У чому секрет, де контраст зі Советським Союзом? Не в примітивній якості продуктів. У цьому подібність повна. Однак у Китаї немає хронічного браку продуктів та сенсачі, що щось спорадично „дають“, як в Союзі. Тут виглядає, правильно збагнув ситуацію знайшли Кеет Галбрайт з Гарварду, коли відвідував Китай в 1973 році, себто ще перед культурною революцією. Він підкреслює, що суть справи є у втриманні цін на продукти на брутально високому рівні у відношенні до зарплаткових платень. Усе можна купити якщо є гроші, однак грошей завжди бракує. Щоби купити ровер треба двомісячної платні і т. п.

Зчегри вирінає питання як забезпечити доставку цих продуктів щоби їх не бракувало? Це є щось чого не потрапив розв'язати Советський Союз за 70 років. Галбрайт відповідає, висловлена дуже посередньо, що добра доставка у доброму плануванні. Вона, однак, на нашу думку, не вповні вияснює стан, бо не вказує на важливу ціну, припадок історії і соціальної культури, притаманну Китаєві і культивовану від віків; а саме, локальну самовистачальність.

Мур довкола університету чи великого сталеварного заводу — це не лиш символічна структура, за ним все було і досі годні є урядові, обов'язок яких включає забезпечити своє населення також і засобами до життя. Вони в місцевих рамках плянують, заготовляють продукти і в місцевому засягу дбають про їхню доставку. І це функціонує!

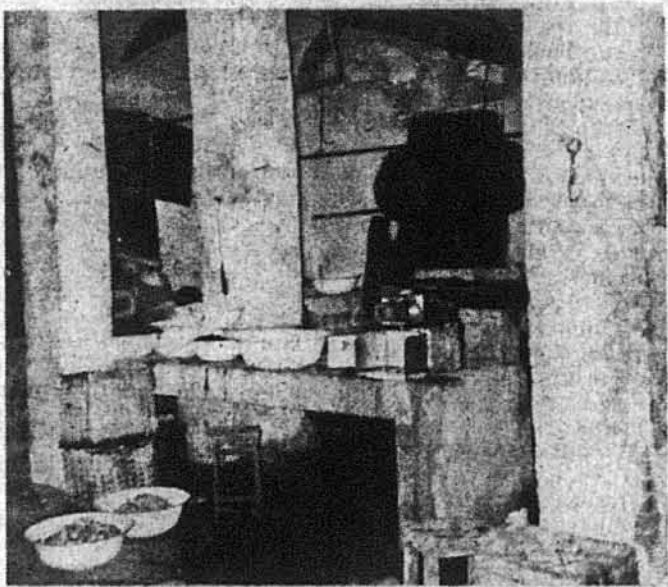
До якої міри закорінена ця локальна самовистачальність, хай послужить наступний образ. Ріка Янцзи ділить індустрильний Китай на дві половини; як територію так і його однієї й іншої населення. Однак впродовж 6,000 кілометрів цієї ріки є лиш три мости: в Чонкінг, Вуган і славний символ розриву між Китаєм, а Советським Союзом у Нанкін. По двох з них ми проходилися і кілька разів проїздили авто. На них рух дуже слабкий, щось як у найтихішу пору дня на мості Жак Картіє у Монреалі. Це свідчить, що продукція вповні задовольняє місцеві потреби і немає раціоналізації продукції поміж областями і тому немає потреби дальшого транспорту. Тут і секрет ефективного планування.

Незабаром по нашому поверненні до Канади почалися студентські розрухи в китайських університетах. Нам легко зрозуміти їх причини. Ми чули багато висловів невдоволення, що платні та рівень життя інтелектуалів є такі самі як і фізичних робітників, що немає винагороди за вклад часу в студії, що уряд безоглядно і дуже арбітрально поводить супроти студентів, а головним супроти тих, що закінчують студії. По закінченню середньої освіти, коли студент хоче далі вчитися, місцевий партійний комітет призначає його в університет часто в іншому місті чи провінції. Щодо професійних людей, то пригадав мені молодий науковий дослідник, що товаришав мені в Чонкінгу. Він в означений час кожного дня біг на пошту і повертався з успіхом на лиці й листом у руці від дружини. Уряд призначив його працювати в університеті в Чонкінгу тисячі кілометрів від місця праці дружини. Обоє мусять працювати і жити, де працюють. Може за п'ять до десяти років пошастить їм одержати перенесення і бути разом. До того часу бачитимуться раз в рік на вакаціях.

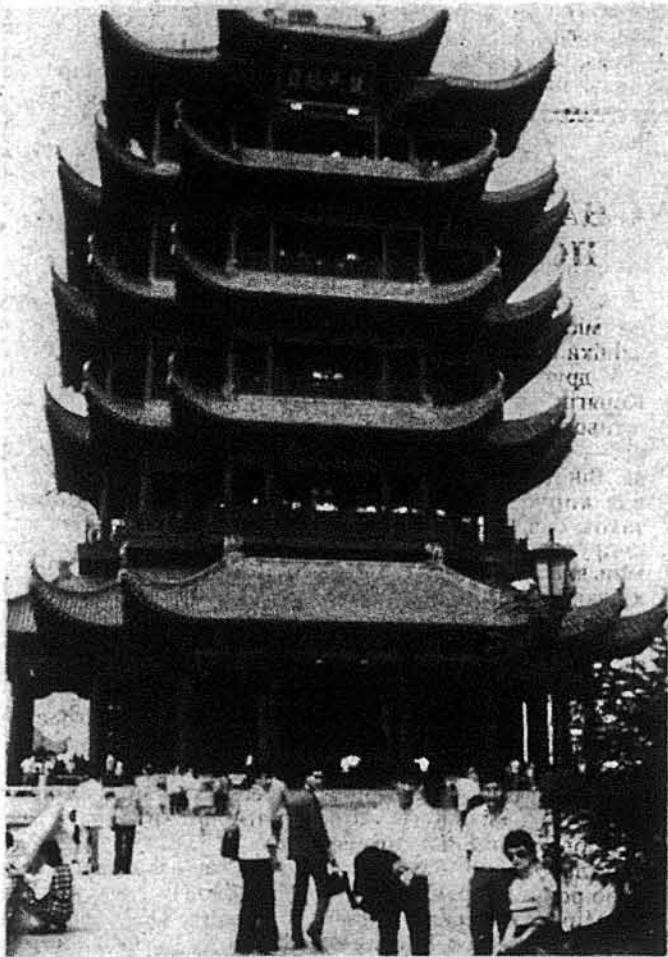
Цей випадок — це не є виняток, а радше норма в сучасному Китаї. Тож і не диво, що є спротив серед студентів та інтелектуалів в університетах Китаю. Цікаво хто переможе — чи комуністична система чи бажання свободи і вимога бодай елементарної гідності в особистому житті.

На Китайському мурі серед моря китайці

Кухня у дівочому гуртожитку середньої школи

Перед вежею Жовтого журавля

В БАЛЕВІЙ ЗАЛІ готелю Пір в Нью Йорку відбувся бенкет, на якому урочисто Крайові книжкові нагороди за 1987 рік. Першу нагороду за белетристику одержав 43-літній ветеран в'єтнамської війни Ларрі Гайнеман за книжку „Пако'с Сторі“, про раненого воїна в'єтнамської війни, який старався знайти собі місце в цивільному світі. Натомість першу нагороду за не белетристичну чи радше за документальну книжку п.з. „The making of the Atomic Bomb“, це історія в подробицях зародку та раннього розвитку нуклеарної зброї, одержав Річард Родес. Елегантна публіка цієї афери була видимо здивована, що обидві нагороди одержали суто „противосенні“ книжки.

КОНЦЕРТ ДЛЯ 35-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ УМІ

Цей рік, 1987-ий, є ювілейним роком оснування Українського Музичного Інституту, філії в Нью Йорку, 35 років тому. Це не малий відтінковий час, протягом якого неухильно здійснювали головне завдання Інституту: дати студентам нагоду здобути солідний класичний вишкіл в музиці, одноразово вивчаючи й досліджуючи музику багатьох періодів і стилів, включно з творами визначних українських композиторів. І ось випускники Інституту, студенти і приятелі УМІ, щоб відзначити цей ювілейний рік, організують концерт, у суботу, 21-го листопада, в аудиторії Ашер Леві Школи при Першій авеню і Схід 11-й вулиці, о 7-й годині вечора. Ця музична імпреза носить таку назву: „Концерт Алюмнів, Студентів і Друзів УМІ“.

В останніх роках, на жаль, мало місце зменшення кількості учнів-студентів УМІ, що помітні і по інших українських освітньо-культурних установах; цим затурбоване керівництво Українського Музичного Інституту в Нью Йорку, на чолі з проф. Рафаселом Венке, тож вирішило воно частішими контактами з українським громадянством метрополії Нью Йорку, щоб число студентів знову збільшувалося. Перші добрі успіхи в цьому напрямку вже є: цього навчального року 1987/1988 у вересні в УМІ вступило дев'ять нових учнів. Де-які учні — це вже крок вперед: сподіватимось, що їх буде і більше.

У „Концерті Алюмнів, Студентів та Друзів УМІ“ беруть участь музики, які є носіями того задоволення, яке може дати й далі музична солідна підготовка, вони бо причастилися до джерел великої музичної краси і стали її носіями. У концерті беруть участь три піаністи:

Марта Асрбе студіювала фортепіано від 1973 року під керівництвом співосновниці УМІ св. п. Меланії Байлової до 1979 року, до смерті професорки. Марта продовжувала далі вивчення музики в класі проф. Лева Стругацького, доставши диплом УМІ в 1983 році. Поруч з музикою, вона студіювала психологію в Нью-Йоркському університеті, де

п. Євгенії Чапельської і згодом в класі Галини Кузьми-Мирошниченко. Голос вона школила в класі проф. Володимира Здрайковського. Лариса — випускниця відомої середньої школи „Гай Скул“ в Перформінг Арте, де була однією з двох визначних учениць, що дістали нагороду „Досконалої в музиці“ під час градації в тій престижній школі. Лариса Маргун-Гурин закінчила студії фармації в Сейнт Джен-університеті. Співачка часто виступає перед українською публікою і також співала у „Верді“ — оперній компанії. Тепер вона продовжує лекції співу в Мадам Дробнер.

Вокальна класа Лоран Фультона на концерті буде представлена трьома співачками солістками.

Сопрано Марія Мирослава Волянська студіює в класі Лорен Фультона з 1984 року. Вона — градаунтка музичного факультету Гантер Коледжу в Нью Йорку і також студіювала голос в „Еколе Нормале де Мюзік“ в Парижі, Франція. Співачка М. Волянська виступала в складі опери „Віва“ та театру Бронкс-оперної компанії, а минулої весни вона разом з Михайлом Невмержицьким дали успішний рециталь в Українському Інституті Америки в Нью Йорку. Марія-Мирослава солістка й членка Вокального Ансамблю „Промінь“, вона багато виступала як солістка в різних музичних групах на терені Нью Йорку і поза ним. Найбільше ця співачка виявляє зацікавлення оперою та оперетою і вона залюбки співає композиції сучасних українських композиторів. Під цю пору М. Волянська викладає еспанську мову в Академії св. Юра в Нью Йорку.

Акомпаньюватимуть вокалістам маестро Іван Коліодій, він — піаніст і директор сцени та вишכולювач репертуару, і піаністка Соня Шерг, градаунтка УМІ з року 1979-го з класу Каліни Чічки-Андрієнко.

Соня Шерг

Ділимося сумною вісткою з Приятилами і Знайомими, що 11-го листопада 1987 р. на 88-му році життя по короткій та тяжкій недузі відійшов від нас

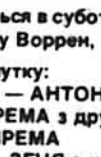
наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДО І ПРАДІДО

бл. п.
Дмитро Присяжнюк

нар. в Товмачі, Україна.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 14-го листопада 1987 р. з церкв. св. Йосафата у Воррен, Миш.

В глибокому смутку:
дружина — АНТОНІНА
син — ЯРЕМА з дружиною СТЕФОЮ
внук — ЯРЕМА
внучка — ЗЕНЯ з чоловіком РОМАНОМ
і доньки НІНОЮ і КАТЕО
внук — МАРКО з дружиною ПОРЕО
і синам ОЛЕКСАНДРОМ
Блюжчя і дальша Родина в Україні, Америці, Канаді, Польщі і Німеччині

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятилами і Знайомими, що в понеділок, 2-го листопада 1987 р. в Чикаго, Ілп. на 72-му році життя по довгій і тяжкій недузі упокоївся в Бозі

наша Найдорожча ДВОЮРІДНА СЕСТРА

св. п.
ІВАННА з КОТИСІВ КОЗЯК

ПОХОРОН відбудеться 15-го листопада 1987 р. з похоронного заведення Петра Каппи до катедрі св. о. Ніколая, а Тіло спочило на цвинтарі св. о. Ніколая в Чикаго, Ілп.

У глибокому жалю двоюрідні сестри і брати:
БОРОДАЙКИ
ВЕНГРИНОВИЧІ
ГРАБОВИЧІ
ДЕЛЬКЕВИЧІ
КОТИСІ
МЕНЦІНСЬКІ
ПРИТОЦЬКІ
ЧУЧМАНІ

Просимо згадати Покійну у своїх молитвах.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятилами і Знайомими, що в понеділок, 2-го листопада 1987 р. в Чикаго, Ілп. на 72-му році життя по довгій і тяжкій недузі упокоївся в Бозі

наша Найдорожча ДВОЮРІДНА СЕСТРА

св. п.
ІВАННА з КОТИСІВ КОЗЯК

ПОХОРОН відбудеться 15-го листопада 1987 р. з похоронного заведення Петра Каппи до катедрі св. о. Ніколая, а Тіло спочило на цвинтарі св. о. Ніколая в Чикаго, Ілп.

У глибокому жалю двоюрідні сестри і брати:
БОРОДАЙКИ
ВЕНГРИНОВИЧІ
ГРАБОВИЧІ
ДЕЛЬКЕВИЧІ
КОТИСІ
МЕНЦІНСЬКІ
ПРИТОЦЬКІ
ЧУЧМАНІ

Просимо згадати Покійну у своїх молитвах.

Americans for Human Rights in Ukraine
43 Midland Place, Newark, N.J. 07106
will hold a

GENERAL MEETING
WITH ELECTION OF NEW OFFICERS
on Saturday, November 21, 1987 at 11:00 a.m.
in the Ukrainian Community Center
140 Prospect Avenue, Irvington, N.J.

Keynote speaker at the LUNCHEON at 1:00 p.m.
ANDREW FLYPOWYCZ, Esq.
Theme — **Myroslaw Medvid — 2nd Anniversary**
All members and friends invited.
AHRU Executive Board

Український Музичний Інститут Америки
Відділ Нью Йорк
запрошує Українську Громаду на

КОНЦЕРТ
Алюмнів, Учні та Друзів УМІ

який відбудеться в суботу, 21-го листопада 1987 р. в 7-й год. веч.
в залі Школи Ашер Ліві, 1-ша Авені 11-й вул., Нью Йорк, Н. Й.

УЧАСТЬ БЕРУТЬ:

МАРТА АСРБЕ — фортепіано, кл. Меланії Байлової і Л. Стругацького
Д-р МАРТА МАЧАЙ — фортепіано, кл. Меланії Байлової
ОРЕСТ ГАРАСИМЧУК — фортепіано, кл. Г. Мирошниченко і Томи Гринькова
ЛЯРИСА МАГУН-ГУРИН — сопрано, кл. В. Здрайковського
МАРТА ВОЛЯНСЬКА — сопрано, кл. Л. Фултон-Корсон
МИХАІЛ НЕВМЕРЖИЦЬКИЙ — бас, кл. Л. Фултон-Корсон
ОКСАНА ХАРУК — сопрано, кл. Л. Фултон-Корсон

ФОРТЕПІАНОВИЙ АКОМПАНІМЕНТ
СОНЯ ШЕРЕГ — кл. К. Чічки-Андрієнко
ІВАН КОЛОДІЙ — муз. керівник і режисер

В ПРОГРАМІ КЛАСИЧНІ ТА ПОПУЛЯРНІ ТВОРИ УКРАЇНСЬКИХ ТА СВІТОВИХ КОМПОЗИТОРІВ

ФУНДАЦІЯ
УКРАЇНСЬКОГО
МУЗИЧНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ
ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!

UFU Foundation, Inc.
203 Second Avenue
New York, N.Y. 10003

28-ий Відділ Союзу Українок Америки
Неділя, 22-го листопада 1987 року
Год. 3-тя по пол.

ОСІННЄ МАТІНЕ
УЧАСТЬ ПРИЙМАЮТЬ:

Вірліна Тіан	Курбас Вертел
Роман Савицький	Прект Василь Барвінський
Надія Світлична	Декламатори віршів
Програму веде	Тіка Богданська

Залі Українського Народного Дому в Ірвінгтоні, Н. Дж.
140 Prospect Avenue, Irvington, N.J.

Віжили тільки ті які врятувалися втечею. Данило Шумук написав про цей конікта бір спогад, що буде поміщений у збірничку, який підготував до друку Світова Ліга Українських Політичних В'язнів.

Оглядаючи з найбільшою увагою експонати Першої світової війни та реліквії українських армій і українських урядів, Д. Шумук довше зупинився перед довгою лістою 359-тих жертв Базару, героїв-мучеників, розстріляних комуністами-комісарами, та пригадав собі часи і терени Житомирщини під час Другої світової війни, коли то старожили показували йому те місце, де були поховані герої Базару в могилах, що й самі собі мусили копати.

Гість Д. Шумук теж цікавився справою УВАН, її виданнями та її історією. Впливаючи до книги гостей, Данило Шумук підкреслює, що праця цієї установи є цінною ще й тим, що вона не обмежується до одного періоду української історії, а покриває всі її етапи. Одним словом, сказав він, — „Ви не починаєте історії від себе“. При проханні гостей вручено декілька найновіших видань УВАН.

М. Г. М.
ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ
УНСОЮЗУ!

Традиційні ВЕЧЕРНІЦІ

ЧЕРВОНОЇ КАЛІНИ

з ПРЕЗЕНТАЦІЄЮ ДЕБЮТАНТОК і БЕНКЕТОМ

13-го ЛЮТОГО 1988

ОРКЕСТРА-ТЕМПО

LOEWS GLENPOINTE HOTEL GRAND BALL ROOM
TEANECK, N.J. (лише 5 хвилин від моста ВАШІНГТОНА)

ЗГОЛОШЕННЯ ДЕБЮТАНТОК:
пані Марта Кічоровська-Кебало, (718) 291-4166
пані Оля Рудик, (914) 245-1366

